

Spominali vedno se bote veselili
Večera, ki ste ga nečój doživéli.
Minula bo dóbba brezskrbnih vam let
In treba v osodni stopiti bo svet.

Marijca! tvoj svet bo vrt, hiša in polje,
Ondù se sukala boš radostne volje.
Le sádi, le snáži, le trébi plevél,
Da kdor te ugleda, te bude vesel.

A Tinče! ti mnogo po svetu boš hodil
Ter v bitki na konji vojake boš vodil.
Še car te pohvali, ko prideš domú:
Pravico si branil junák brez stráhú.

In ti Radovánček! ne znaš še prav brati,
Obrezek le knjige te mikal je zlati,
Doraslemu bo pa slovélo pòvsód:
V resnici néčój je in slaven gospód." —

Govoril také Nikolaj jim je sveti
In njemu, se vé da, se mora verjeti,
Saj biva viseko, na vrhu zvezdá
In večnega gleda v nebesih Bogá.

Fr. Krek.

Previdnost.

Marijca je živela z materjo na kmetih. Hišo sti imeli sredi travnika. Necega dne se sprehaja Marijca po travniku in ugleda lepo cvetico, ki je bila še v popku. Bila je poljska lilija. Vsa vesela jo ogleduje, ploska z rokama ter hiti materi pripovedovat o lepej cvetici.

Dan pozneje je bila cvetica vže nekoliko bolj razcvetena in mnogo lepša; zna se, da je bilo tudi Marijčino veselje toliko večje. Ne morem vam povedati, otroci ljubi, kako rada je imela Marijca to lepo cvetico.

Ali tretji dan se je vreme izpremenilo.

Več mesecev vže ni bilo dežja; solnce je pripekalo in bila velika suša. A zdaj je prišel veter, potem dež, blisk in grom; in dež je lil neprestano do večera. Kadar je Marijca zopet mogla iz hiše, da bi videla svojo cvetico, bila je lilija do tal upognjena od vetra in dež jo je zeló pokvaril. Marijca se je jako razžalostila in malo da ni jokala. Domóv je hitela materi povedat o tej velikej nesreči ter je godrnjala zoper nevihto, ki je toliko kvare naredila njenej liliji.

Mati se jej nasmehnejo in reko: „To ni lepo, hčerka ljuba, da se žališ nad vetrom in dežjem, ki sta uničila tvojo cvetico. Glej, ako bi ne bilo vetra, ki raznaša seme od rastlin na vse kraje, tudi bi ne bilo toliko lepih cvetic, ki jih vidiš skoraj v vsakem kotu naše zemlje; ako bi ne bilo dežja, ki namaka zemljo in zaliva rastline, požgala bi solnčna vročina vse. Dolgo vže ni bilo dežja. Ako bi bila še dlje tolika vročina, posušila bi se bila tudi tvoja lilija; in tudi drugih cvetic bi ne bilo, ker vsa zemlja bi se bila osušila; pridelalo bi se malo in ubogi kmetje bi gladovali. Uči se, Marijca moja, mirno prenašati male nadloge, to posebno tedaj, kadar izvirajo iz dogodkov, kateri bi prinesli drugim veliko kvare.“

Iz Laškine posl. Pokokrnjén.